అవిభాజ్యం

(కిందటి సంచిక తరువాయి)

4

ఒక రోజు ఉదయమే ముసలావిడతో బయటి గదిలో ఎవరో ఆడమనిషి మాట్లాడుతున్నట్టు అనిపించి తొంగి చూసింది వంటింట్లోంచి హైమ. పదహారేళ్ళ అమ్మాయి ఆకుపచ్చని చుడీదార్ వేసుకుని నిలుచునే నవ్వుతూ మాట్లాడుతోంది. తెల్లటి ఒళ్ళు, కోలమొహం. ఎంత బాగుందో అనుకుంది హైమ. మరింత తేరిపార చూసింది. నుదుటి మీద కుంకుమ బొట్టు ఎర్రగా ఉంది.

భారతదేశం నుంచి ఎవరైనా వచ్చారేమోనని ఆశగా పరుగులాంటి నడకతో బయటి గదిలోకి వెళ్ళింది. ముసలావిడ నవ్వుతూ ఇద్దర్నీ ఒకరినొకర్ని పరిచయం చేసింది. అప్పుడు తెలిసింది ఆ అమ్మాయి పేరు సురేఖ అని. ఆమెది పాకిస్తానే అని తెలుసుకుని ఆశ్చర్యపోయింది హైమ. ఈ దేశంలోనూ హిందువులున్నారా అనుకుంది.

సురేఖ మంచి మాటకారి అని తెలుసుకోవడానికి ఎంతోసేపు పట్టలేదు హైమకి. రహ్మాన్ కుటుంబానికీ, సురేఖ కుటుంబానికీ మంచి స్నేహ సంబంధాలు ఉన్నాయనీ, రహ్మాన్ తనని చెల్లెల్లా చూసుకుంటాడనీ, తాను రెండు నెలలుగా రావల్పిండిలోని వాళ్ళ అన్నయ్య దగ్గర ఉన్నందువల్లే ఆ ఇంటికి రాలేకపోయిందనీ, ఆ రోజు ఉదయమే ఆ ఊరు వచ్చిందనీ, పక్క వీధిలోనే వాళ్ళ ఇల్లు ఉందనీ- ఇలా ఎన్నో విషయాలు ఆ కాసేపటిలోనే హైమకు చెప్పేసింది సురేఖ.

ఎడారిలో ఒయాసిస్సులా సురేఖతో స్నేహం మరింత ఆనందాన్ని ఇచ్చింది హైమకి.

5

ఆవేళ సాయంత్రం ఇంట్లోకి పెట్టే బేడతో దిగాడు సూటు బూటు వేసుకున్న శాల్తీ. ఇంట్లో అందరూ సంతోషించారు. అతను రహ్మాన్‌ను 'అన్నయ్య' అనీ, ముసలావిడను 'అమ్మా' అని అంటుంటే, హైదరాబాద్‌లో ఉంటోన్న రహ్మాన్ తమ్ముడు 'అయూబ్' అని గ్రహించింది హైమ.

హైమని అతనికి పరిచయం చేస్తోంటే ఆశగా, తినేసేలా చూశాడు అయూబ్. అతని చూపుతోనే ఆమెకు ఒళ్ళంతా తేళ్ళూ, జర్రులూ పాకినట్టు అనిపించింది. రాత్రి పడుకోబోయేటప్పుడు ముసలావిడ అయూబ్ గురించి చెప్పింది. అతను హైదరాబాద్‌లో ఉన్న ఒక స్కూల్లో ఇంగ్లీషు టీచరుగా ఉద్యోగం చేస్తున్నాడనీ, ఎప్పుడు సెలవు దొరికినా ఇక్కడికి వచ్చేస్తుంటాడనీ, పెళ్ళాం పిల్లలూ హైదరాబాదులోనే ఉంటారనీ.

మరునట్రోజునుంచీ అయూబ్ ఉంటున్న గది ఛాయలక్కూడా వెళ్ళకుండా జాగ్రత్త పడింది హైమ. వంటింట్లో తాను కూరగాయలు తరుగుతూ ఉంటే, 'సాయపడనా' అనడిగాడు అయూబ్ ఒక రోజు ఉదయం. 'వద్దు' అనేసి ఊరకుండిపోయింది హైమ. ఏమనుకున్నాడో ఏమో వెంటనే అక్కడి నుంచి వెళ్ళిపోయాడు అతను.

రాత్రి పాప నిద్రపోయింది. మరో గంటకి గానీ రహ్మాన్ రాడు. రహ్మాన్ గదిలో పరుపు వేయాలని వెళ్ళింది హైమ. ఎప్పుడొచ్చాడో అయూబ్! భయపడిపోయింది హైమ. తాను అతన్ని పట్టించుకోనట్టుగానే పక్క పరుస్తూ ఉంది.

"మీరు చాలా అందంగా ఉన్నారు. అందుకే మా అన్నయ్య మిమ్మల్ని ఉంచుకోవాలనుకున్నాడు" అన్నాడు అయూబ్ ఆమె ఒంపుల్ని గమనిస్తూ. ఆ మాట తనకి కొరడా దెబ్బలా తగిలి చుర చుర చూసింది అయూబ్‌ని.

"అయామ్ సో సారీ. మీకు కోపం తెప్పించానా? అయినా, మీరు అతన్ని దరి చేరనీయలేదటగా. నాకు అంతా తెలుసు. మా అన్నయ్య చాలా మెత్తని మనిషి" అంటూనే హైమని వెనుక నుంచి వచ్చి కౌగలించుకున్నాడు అయూబ్.

"వదలండి, వదలండి. నేనలాంటిదాన్ని కాదు" అంటూ పెనుగులాడింది ఆమె.

"నువ్వు కాకపోవచ్చు. నేను మాత్రం అలాంటి వాణ్ణే! ఇంత అందమైనదాన్ని వదులుకోడానికి నేను మా అన్నయ్యని కాను" అంటూ మంచం మీదకి తోశాడు.

"రక్షించండీ" అంటూ గట్టిగా అరిచేసింది భయంతో హైమ.

ముసలావిడ ఉరుకుల పరుగులతో వచ్చి, 'రేయ్ వెధవా! బుద్ధుందా? ఎంత నీచుడివిరా" అంటూ అతని చెంపలు వాయించింది. దాంతో అయూబ్ అక్కడి నుంచి తప్పు చేసినవాడిలా తల వంచుకుని వెళ్ళిపోయాడు. ముసలావిడ ఎద మీద తల పెట్టుకుని ఏడ్చేసింది హైమ.

"నువ్వు చేజేతులా చేసుకున్న తప్పమ్మా! నువ్వు మా రహ్మాన్ని ఇష్టపడి ఉంటే ఈ దగుల్బాజీ వెధవ నిన్ను ఇట్లా బలవంతం చేయడానికి పూనుకునేవాడా! నువ్వు ఏడిస్తే కరిగిపోయేందుకు రహ్మాన్ కాదమ్మా! ఇప్పటికైనా అర్థం చేసుకో. నేను పెద్దదాన్ని అన్నీ నీకు వివరంగా చెప్పకూడదు" అంది ముసలావిడ హైమ తల నిమురుతూ.

రాత్రంతా ఏవేవో ఆలోచనలతో నిద్రపట్టలేదు హైమకి. ఉదయానికల్లా జ్వరం వచ్చేసిందామెకు. దుకాణానికి వెళ్ళాల్సిన రహ్మాన్ ఆ పూట వెళ్ళకుండా డాక్టర్ని తీసుకువచ్చి చూపించాడు. దగ్గరే ఉండి మాత్రలు మింగించాడు. నిద్రలోనే ఉంది హైమ ఆ రోజంతా. ఎప్పుడైనా అరకొరగా మెలకువ వచ్చినప్పుడు రహ్మాన్, ముసలావిడ, పాప అక్కడే ఉన్నట్టు గమనిస్తోంది. ఆ తర్వాతి రోజుకల్లా కోలుకుంది హైమ.

పెళ్ళయిన కొత్తలో తనకు మలేరియా జ్వరం వచ్చినప్పుడు పుట్టింటిలో వదిలి వచ్చాడు తన భర్త. ఆ తర్వాత తనకు కడుపు నొప్పి వచ్చినా, జబ్బు చేసినా ఏనాడూ పట్టించుకునేవాడు కాదు. అతనికి తాగుడు తప్ప మరో విషయం పట్టదు. తనకు తెలీకుండానే అరుణ్ సింగ్‌నీ, రహ్మాన్‌నీ పోల్చి చూసుకుంటోంది హైమ.

తనకు తెలీకనే రహ్మాన్ వైపు మొగ్గు చూపుతోందా? తనని ఎంతో ప్రేమిస్తున్న మనిషిని దూరం చేసుకుంటోందేమో? అయూబ్ చూపులు అనునిత్యం తనని వెంటాడుతూనే ఉన్నాయి. ఉదయం స్నానాల గది నుంచి హైమ వస్తోంటే అక్కడే నవ్వుతూ నిలబడి ఉన్నాడు అతను.

"హైమా! నిన్ను పొందని నా జన్మ ఎందుకూ? ఇక్కడి నుంచి నేను వెళ్ళేలోగా నా కోరిక తీర్చుకుంటాను. ఈ అయూబ్ అనుకున్నది జరగాల్సిందే" అనేసి అక్కడి నుంచి వెళ్ళిపోయాడు అయూబ్.

తనను అయూబ్ నుంచి రక్షించుకోవాలంటే రహ్మాన్‌కి దగ్గరవ్వాల్సిందే! అట్లా నిశ్చయించుకున్న ఆ రాత్రే అయూబ్ చూస్తూ ఉన్నట్టే రహ్మాన్ గదిలోకి అడుగుపెట్టి తలుపు వేసింది హైమ.

అంతే-

ఆ రోజు నుంచి అయూబ్ ఆమెని చూడ్డం మానుకున్నాడు. ఆ తర్వాత రెండు రోజులకు అక్కడ నుంచి వెళ్ళిపోయాడతను.

6

హైమకు ఇప్పుడు మూడో నెల.

కొత్త జీవితం ప్రారంభమైంది ఆమెకు.

ముసలావిడకి ఆ విషయం తెలిసినప్పటినుంచీ మరింత ఆత్మీయంగా చూస్తోంది హైమని. ఇక పాపతో అనుబంధం రోజురోజుకూ ఎక్కువయిపోతోంది.

ఆ వేళ మధ్యాహ్నం వరండాలో కూర్చుని ఉలన్‌తో స్వెటర్ అల్లుతోంది హైమ. పాప తన ఒడిలో తల ఆన్చి పడుకుని ఉంది. ముసలావిడ కొద్ది దూరంలో గోదుమల్ని చేస్తూ ఉంది.

"అక్కా! నీకో శుభవార్త" అంటూ పరిగెత్తుకు వచ్చింది సురేఖ.

"ఏమిటీ" అంది హైమ. సురేఖ అన్నిటికీ హడావిడి పడే పిల్లని ఆమెకు తెలుసు.

"చెప్పనా. నీకెంతో సంతోషాన్నిస్తుంది ఈ వార్త" అంటూ అక్కడే మెట్లపైన కూర్చుంది సురేఖ.

ఉత్కంఠ రేపి తనని ఊరించాలని ఆ పిల్ల ఉద్దేశం అని అనుకుంది హైమ.

"అదేమిటో చెప్పవే! ఊరికే ఎందుకు ఊరిస్తావు" అంది ముసలావిడ.

"నానీమా! నీకయితే అది శుభవార్త కాదులే. హైమ అక్కకే అది శుభవార్త" అంది సురేఖ ఓరగంట హైమని గమనిస్తూ.

"అబ్బా, నీదంతా నాన్సుడు వ్యవహారమే సురేఖా! అదేదో తొందరగా చెప్పవే" అంది హైమ చిలిపిగా విసుక్కుంటూ.

"చెప్పనా. చెప్పేస్తున్నా. నువ్వు మీ దేశానికి వెళ్ళిపోతున్నావ్" అంది సురేఖ, హైమ కళ్ళలోకి చూస్తూ.

ఒక్కసారి షాక్ తగిలినట్టుగా సురేఖని చూసి, దిగులుగా కళ్ళు దించేసుకుంది హైమ. ముసలావిడ హైమనే చూస్తోంది ఆమెలో స్పందన ఏమిటోనని.

"ఎందుకక్కా అట్లా చప్పబడిపోయావు. ఈ విషయం వింటూనే నీ మొహం ఆనందంతో వికసిస్తుందనుకుని వస్తే" అంది సురేఖ నిరుత్సాహంగా.

"నేను వెళ్ళను. అవునూ, నీకీ విషయం ఎవరు చెప్పారే" అంటూ పొడిపొడిగా మాటాడింది హైమ.

మా నాన్న చెప్పారు. ఈ రెండు దేశాలూ ఎత్తుకొచ్చిన ఆడవాళ్ళని తిరిగి ఎవరి దేశానికి వాళ్ళని పంపించాలని రెండ్రోజులుగా మన రెండు దేశాలూ చర్చలు జరుపుతున్నాయిట. ఈ రోజు ఉదయానికి చర్చలు పూర్తయి ఒప్పందం పత్రాలపై సంతకాలు చేయడం కూడా జరిగిందిట. అప్పుడే ఈ దేశంలోకి తెచ్చిన ఆడవాళ్ళ జాబితా కూడా సిద్ధమైంది. మిలిట్రీ మేజర్ జావేద్ సాహెబ్ మా నాన్న ఫ్రెండేగా, ఆయన చూపించాడట ఆ జాబితాని. అందులో నీ పేరు రెండోదేనట. ఇప్పటికైనా నమ్ముతావా" అంది సురేఖ, ఇప్పుడైనా హైమ ఆనందిస్తుందేమోనని ఆశగా చూస్తూ.

హైమ మొహంలో మరింత దిగులు చోటు చేసుకుంది. యాంత్రికంగా ఉలన్‌తో అల్లిక సాగిస్తూనే ఉంది. పాపకు ఏమర్థమైందో ఏమో-

చిత్రాలు: నర్సిం

దిగ్గున ఒళ్ళోంచి తలెత్తి "అమ్మా, నువ్వు మీ దేశానికి వెళ్ళిపోతావా" అంది బిక్కమొహం వేసుకుని.

పాప అట్లా అడుగుతుండగానే తలపై నిమురుతూ, "ఊఁహూఁ వెళ్ళను మున్నీ" అంది హైమ. అలా అంటున్నప్పుడు ఆమె కళ్ళలో నీళ్ళు పొంగాయి.

ముసలావిడకి ఆ విషయాలు మాట్లాడ్డం ఇష్టం లేనట్టు గోదుమల్ని డబ్బాలో పోసుకుని ఇంట్లోకి వెళ్ళిపోయింది.

సురేఖ అందాకా మెట్ల మీద కూర్చున్నదల్లా, హైమ పక్కన వచ్చి కూర్చుని, "నిజంగా వెళ్ళవాక్కా? నాకైతే నువ్వు ఇక్కడే ఉండాలంటేనే ఇష్టం. అక్కడ మీ దేశంలో మీ ఆయనా, మీ అమ్మా, నాన్నా అందరూ ఉన్నారు కదా. వాళ్ళతో హాయిగా ఉండొచ్చు కదా. సొంత దేశంలో ఎట్లయినా బతకొచ్చు" అంటోంది సురేఖ.

ఆ పిల్లకి ఎట్లా చెప్పాలో పాలుపోవడం లేదు హైమకి. ఆడదాని జీవితం మొగుడితో ముడిపడి ఉంటుందనీ, ఇన్నాళ్ళూ పరాయి దేశంలో, పరాయి మొగాడితో ఉన్న ఆడదాన్ని ఏ మొగుడూ ఏలుకోడనీ ఎట్లా చెప్పగలదు తాను.

"నా జీవితం కుక్కలు చింపిన విస్తరి అవుతుందమ్మా మా దేశానికి పోతే" అని మాత్రం అనగలిగింది.

సురేఖకి హైమ మాటలు ఏమీ అర్థం కాలేదు.

7

రాత్రి భోజనానికి కూర్చున్నప్పుడు తనకు వడ్డిస్తోన్న హైమనే చూస్తున్నాడు రహ్మాన్. ముభావంగా ఉంది హైమ.

"నీకూ వడ్డించుకో హైమా" అన్నాడు రహ్మాన్.

"ఊఁహూఁ, నాకు ఆకలిగా లేదు" అంది హైమ పొడిగా.

"ఇవాళ ఒక్కరోజే మనం కలని భోంచేసేది. రేపు

> పాపకు ఏమర్థమైందో ఏమో! దిగ్గున ఒళ్ళోంచి తలెత్తి "అమ్మా, నువ్వు మీ దేశానికి వెళ్ళిపోతావా" అంది బిక్క మొహం వేసుకుని. పాప అట్లా అడుగుతుండగానే తలపై నిమురుతూ, "ఊఁహూఁ వెళ్ళను మున్నీ" అంది హైమ.

ఈపాటికి మీ ఇంట్లో, మీ వాళ్ళతో" అంటున్న రహ్మాన్ గొంతు గాద్గదికమైంది.

"మా దేశానికి వెళ్ళను. నాకు ఇక్కడే బావుంది" అని ఆమె అంటూంటే కళ్ళలో నీళ్ళు రాలి పడ్డాయి.

రహ్మాన్‌కి తినాలనిపించలేదు. వెంటనే చేతులు కడిగేసుకున్నాడు.

"నన్ను ఇక్కడే ఉండనివ్వండి. అక్కడికి వెళ్ళలేను" అంటూ అతనిపై వాలిపోయి ఏడ్చేసింది హైమ.

"తప్పదు హైమా. ఇది నీకూ, నాకూ మధ్య జరుగుతున్న విషయం కాదు. మన రెండు దేశాల మధ్య జరిగిన ఒప్పందం."

నా మొదటి బిడ్డని మీ వాళ్ళు పొట్టన పెట్టుకున్నారు. ఇప్పుడు పుట్టబోయే బిడ్డతో ఇక్కడ బతకొచ్చు అని అనుకుంటూ ఉంటే మా దేశానికి పంపించేయాలంటున్నారు. పుట్టబోయే బిడ్డ తన ద్వారా కలుగుతున్న సంతానం కాదని తెలిసిన భర్త నన్ను ఎట్లా ఏలుకుంటాడు? అసలు మా ఇద్దర్నీ క్షేమంగా ఉండనిస్తాడా అని నా అనుమానం" అంటూ వలవలా ఏడ్చేసిందామె.

ఆమె మాటలకి ఏం సమాధానం చెప్పాలో తెలీక మౌనంగా ఆమె వీపు మీద సుతారంగా తడుతూ ఉండిపోయాడతను.

"మీకు దేశాల గొడవలేనా? దేశంలో ఆడవాళ్ళుంటారు, వాళ్ళకి ఆత్మాభిమానాలూ, ఇష్టాలూ ఉంటాయని మీకు అనిపించవా?" సూటిగా అతని వైపు చూస్తూ అంది హైమ.

మౌనంగా కన్నీళ్ళతో చూశాడు రహ్మాన్ ఆమెని.

"నువ్వయినా నన్ను ఇక్కడే ఉండిపోయేలా చేయలేవా" అంది చేతుల్ని ప్రాథేయపూర్వకంగా పట్టుకుంటూ.

"అది వీలుకాదు హైమా" అని మాత్రం అనగలిగాడు రహ్మాన్.

ఏది ఏమైనా నేను వెళ్ళనుగాక వెళ్ళను. నాకు ఏ దేశమూ వద్దు. నేను, నా పుట్టబోయే బిడ్డా బతకడానికి ఇంత అవకాశం కల్పించుకుంటాను" అందామె మొండిగా శూన్యంలోకి చూస్తూ. అది వీలయ్యే పని కాదని ఆమెకీ తెలుసు. కానీ, తన ఉద్దేశం అది.

"రేపు ఉదయమే మిలిటరీ సైనికులు వచ్చి నిన్ను తీసుకువెళుతున్నారు హైమా" అని అంటున్న అతని గొంతు పూడిపోయింది.

రహ్మాన్ లేచి పక్కలు వేశాడు. యాంత్రికంగా మంచం మీద పడుకుంది హైమ. ఆమెని మాట్లాడిస్తే ఇంకా బాధపడుతుంది, తననీ బాధ పెడుతుందని గమ్మున ఉండిపోయాడు రహ్మాన్.

హైమ తలలో ఏవేవో ఆలోచనలు.

తాను తన దేశాన్ని ప్రేమించడం లేదా? తనకు దేశమంటే భర్తేనా?

సురేఖ అన్నట్టు స్వదేశంలో ఎట్లాగయినా బతకొచ్చా.

దేశమంటే మనుషులూ, జంతువులూ, కొండలూ, కోనలూ, చెట్లూ, పుట్టలేనా? తనవాళ్ళూ, తనని అభిమానించేవాళ్ళూ, తనని ఆత్మీయంగా చూసే వాళ్ళూ, తన ఉనికిని నిరంతరం గుర్తించే వాళ్ళూ లేని దేశం తన దేశం ఎట్లా అవుతుంది.

తానూ, తన సంతానం గౌరవంగా, సగర్వంగా బతకడానికి వీలుకానప్పుడు తాను ఏ దేశానికీ సంబంధించని మనిషిగా ఉంటేనేం? ఈ దేశంలో కనీసం తనంటే ఇష్టపడే రహ్మాన్, మున్నీ, ముసలావిడ అయినా ఉన్నారు. ఇప్పుడు తన దేశంలో? తనకు తానే ఒక పెద్ద ప్రశ్నార్థకమవుతోంది ఆలోచించే కొద్దీ.

* * *

మరుసటిరోజు ఉదయమే సైనికులు వచ్చారు రహ్మాన్ ఇంటికి. రహ్మాన్ హైమను వాళ్ళకు

అప్పగించాడు. మిలిటరీ వ్యాను ఎక్కుతూ ఉంటే రహ్మాన్ చూపు ఆమెను నిలువెల్లా కంపింప చేసింది. ఇక పాప, "అమ్మా! నీతో నేనూ వస్తా. నన్నూ తీసికెళ్ళమ్మా" అంటూ ఒకటే ఏడుపులు. ముసలావిడ కన్నీళ్ళతో చూస్తోంది హైమ వైపు. ఇదంతా చూస్తోంటే వ్యానులోంచి దూకేద్దామా అనిపించింది. 'ఊహూఁ. తాను దూకేసినా రహ్మాన్ ఒప్పుకోడు. అది తనకు తెలుసు.' కన్నీళ్ళు పొంగడంతో వాళ్ళ ఆకారాలు మసక బారాయి.

వ్యాను ముందుకు కదిలింది, తక్కిన ఆడవాళ్ళని తీసుకు వెళ్ళడానికి.

8

అప్పటికి మిట్ట మధ్యాహ్నం అయినందువల్ల ఎండవేడిమి కొంత ఎక్కువగానే ఉంది.

ఆడవాళ్ళను తీసుకువెళుతున్న అయిదు పాకిస్తాన్ మిలిటరీ ట్రక్కులు కొండల మధ్య వరుసగా ప్రయాణిస్తున్నాయి- మొదటి విడతగా.

మొదటి ట్రక్కులో ఇరవై అయిదు మంది ఆడవాళ్ళు కూర్చుని ఉన్నారు. వాళ్ళలో హైమా, రజనీలు రెండో వరుసలో పక్కపక్కనే కూచుని ఉన్నారు. వాళ్ళందర్లోనూ తమ మాతృదేశానికి వెళ్ళిపోతున్నామన్న ఉత్సాహం కానీ, ఆనందం కానీ, ఉద్వేగం గానీ లేవు.

అందర్లోనూ ఒకటే ఆందోళన. తమ దేశంలో, తమ ఊర్లో తమ భర్తలూ, తమ తల్లితండ్రులూ, బంధువులూ తమని సంతోషంగా స్వీకరిస్తారా? ఒక వేళ స్వీకరించకపోతే తమ పరిస్థితి ఏమిటి? తాము ఏమైపోవాలి?

రజని, హైమ భుజం మీద వాలిపోయి ఏడుస్తోంటే హైమ అంది. "నేను బాధపడడంలో అర్థముంది. రజనీ! నువ్వు బాధ పడ్డంలో అర్థం లేదు. నరక కూపం లాంటి చోటు నుంచి విముక్తి కలిగినందుకు సంతోషించు!"

"నీ బాధ వేరు, నా బాధ వేరు హైమా" అంది రజని కళ్ళు తుడుచుకుంటూ.

"ఎలా, ఏదీ చెప్పూ" అంది హైమ. వేరొకరితో తమ బాధ చెప్పుకుంటే అప్పటివరకూ ఉన్న బాధ కొంత తగ్గుతుందనీ తెలుసు ఆమెకి. అందుకే అలా అంది.

"నన్ను ఒప్పుకున్నా నా కడుపును ఒప్పుకుంటాడా? ఊహూఁ. నా బిడ్డ లేంది నేను బతికి ఏం లాభం? నాకు ఏ దేశమూ వద్దు. నా బిడ్డ నాక్కావాలి." రజని కడుపుపై ప్రేమగా నిమురుకుంటూ ఏడుస్తోంది.

"నాకు పెళ్ళయి పదేళ్ళు గడచినా సంతానం కలగలేదు. నేను గొడ్రాలినని నా భర్త రెండో పెళ్ళి చేసుకున్నాడు. ఆ రెండో పెళ్ళానికీ సంతానం కలగలేదు. ఎట్లా కలుగుతుంది. అసలు మేము గొడ్రాళ్ళం కాదు. వాడు గొడ్డు వెధవ! ఎన్ని పెళ్ళిళ్ళు చేసుకున్నా ఎట్లా పుడతారు పిల్లలు? ఆ తర్వాత మూడో పెళ్ళి చేసుకోవాలని ప్రయత్నాలు చేశాడు. అప్పట్లో నాకు పిల్లలు కలగనందుకు ఎంతగానో కుమిలిపోయేదాన్ని. ఎన్ని దేవుళ్ళకు మొక్కుకున్నానో. అయినా, ఫలం లేకపోయింది. ఇప్పుడు నేను కడుపుతో ఉన్నాను. నన్ను ఒప్పుకున్నా నా కడుపును ఒప్పుకుంటాడా? ఊహూఁ. ఒప్పుకోడు హైమా ఒప్పుకోడు. నా కడుపును ఎలాగయినా తీయించేస్తాడు. ఈ దేశంలో ఉండి ఉంటే నరకం లాంటి ఆ ఇంట్లో కనీసం నా బిడ్డని నేను చూస్తూనయినా బతికేదాన్ని. నా బిడ్డ లేంది నేను బతికి ఏం లాభం హైమా? నాకు ఏ దేశమూ వద్దు. నా బిడ్డ నాక్కావాలి" అంటోంది రజని, ఏడుస్తూనే తన కడుపుపై ప్రేమగా నిమురుకుంటూ.

మాతృత్వం, మాతృదేశాన్ని కూడా లెక్క చేయడం లేదు. తన పరిస్థితి కూడా అదే అనుకుంది హైమ.

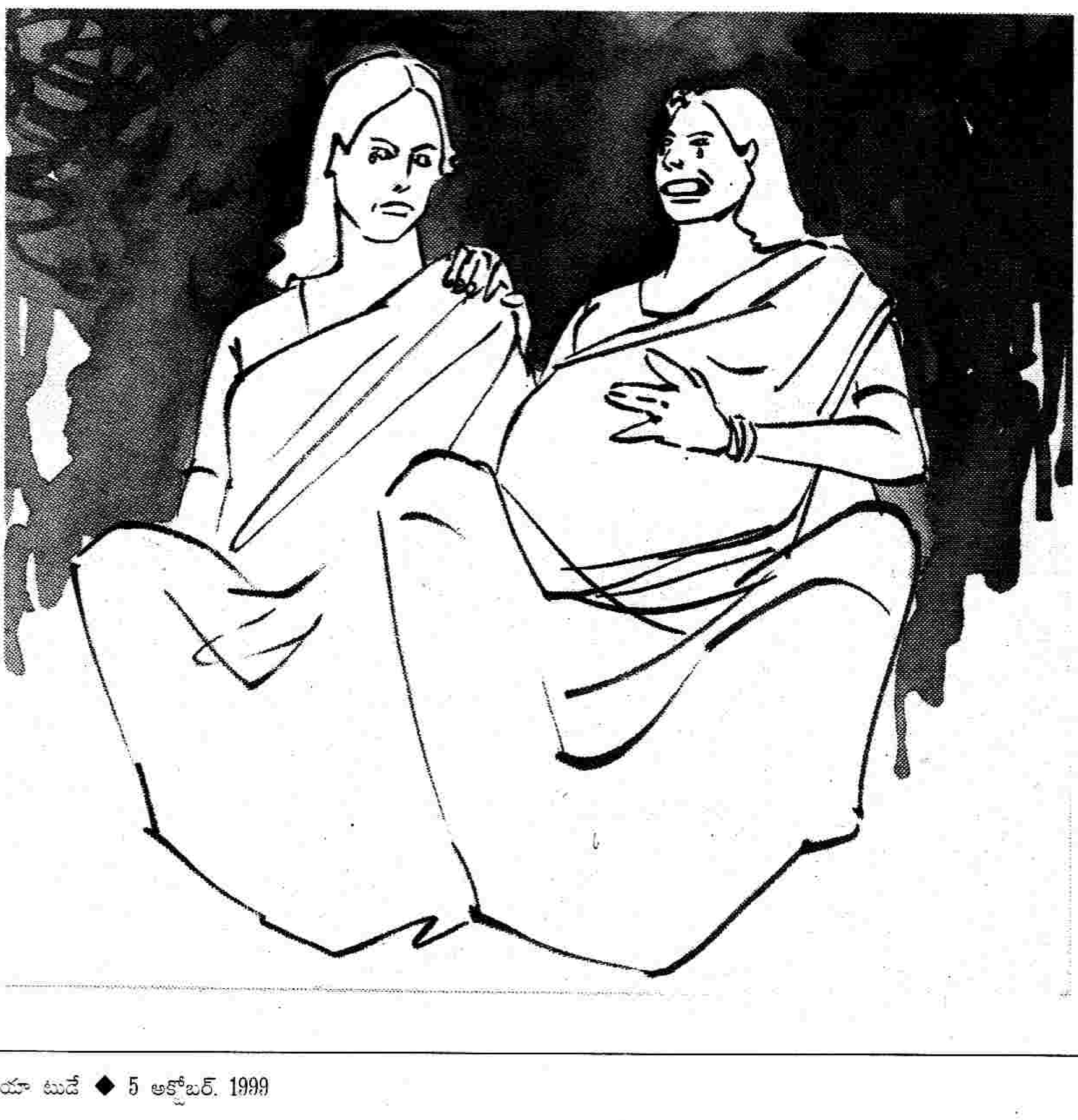

ట్రక్కు గమ్యం చేరుకోవడానికి వేగంగా కదలిపోతోంది. పాకిస్తాన్ సరిహద్దు దాటి భారత భూ భాగంలో ప్రవేశించింది.

9

భారత సరిహద్దు ప్రాంతంలో ఉన్న ఆ మిలటరీ క్యాంపు చాలా రద్దీగా ఉంది. అప్పటికి పాకిస్తాన్ నుంచి ఈ దేశానికి బలవంతంగా పట్టుకుని వచ్చిన ఆడవాళ్ళని ఆ దేశానికి తరలించడం జరిగిపోయింది. పాకిస్తాన్‌కు బలవంతంగా తీసుకుపోయిన ఆడవాళ్ళని గురించిన వివరాలున్న జాబితాని ఇక్కడి మిలిటరీ అధికారులకి చేర్చి వెళ్ళారు. వాళ్ళు ఏ ఏ ప్రాంతానికి చెందినవాళ్ళో కూడా ఆ జాబితాలో పొందుపరచి ఉంది.

ఆ ఆడవాళ్ళని తీసుకువెళ్ళడం కోసం వాళ్ళ భర్తలూ, తల్లితండ్రులూ, బంధువులూ వచ్చారు. ఆ వచ్చినవాళ్ళలో తమ కూతురూ, తమ కోడలూ, తమ చెల్లెలూ తిరిగి వచ్చిందన్న ఆనందోత్సాహాలు మచ్చుకయినా లేవు.

తప్పదు కనుక తీసుకుపోవాల్సి వచ్చింది అన్నట్టుంది వాళ్ళ తీరు.

తన భర్త అరుణ్ సింగ్ ఏమైనా వచ్చాడేమోనని అన్ని వైపులా కలయచూసింది హైమ. వంద గజాల దూరంలో ఉన్న గుంపులో అరుణ్ సింగ్ కూడా నిలుచుని ఉన్నట్టు గమనించింది. అతని పక్కనే ఒకామె చాలా దగ్గరగా నిలుచుని ఉండడం చూసి ఆమే తన స్థానాన్ని ఆక్రమించిన రెండవ భార్య అయివుంటుందనీ అనుకుంది.

"అమ్మా హైమా" అంటూ పలకరించిన వైపు తిరిగి చూసింది. తన తండ్రి నిలుచుని ఉన్నాడు. తల్లి మెల్లగా అడుగులు వేస్తూ అక్కడికి చేరుకుంది. హైమని చూస్తూనే తల్లికి దుఃఖం ఆగలేదు. కూతుర్ని కౌగలించుకుని ఏడ్చేసింది "ఎన్ని కష్టాలు వచ్చాయే నా తల్లీ" అంటూ.

"అమ్మా! ఆయన రెండో పెళ్ళి.." అడిగింది హైమ.

"అవునమ్మా" అంది తల్లి నిర్లిప్తంగా.

మిలిటరీ అధికారులు హైమని తండ్రికి అప్పగించినట్టు సంతకాలు పెట్టించుకున్నాక, మిలిటరీ క్యాంపస్ దాటి బయటికొచ్చారు. అప్పటికే అరుణ్ సింగ్ అక్కడ లేడు.

"మనింటికి వెళ్దామా నాన్నా" అంది హైమ. తన భర్త ఇంటికి వెళ్ళడానికి వీలున్నదీ, లేనిదీ తండ్రి చెబుతాడని ఆమె ఉద్దేశం. ఇంతలో ఓ గుర్రపు బండి అటుగా వస్తే నిలిపాడు హైమ తండ్రి.

"లేదమ్మా" అన్నాడతను హైమతో. గుర్రపు బండిలోకి హైమని ఎక్కించి తల్లీ, తండ్రీ వెనకాల వైపు కూచున్నారు.

"మరయితే మా ఇంటికా" అంది కొంచెం ఉత్సాహంగా.

గుర్రపు బండి ముందుకు సాగింది మెల్లగా.

"కాదమ్మా. ముందుగా ఆస్పత్రికి వెళ్ళాలి" అంది హైమ తల్లి తలయినా ఎత్తకుండానే.

"నాకేమయిందమ్మా. బాగా ఉన్నానే" అంది అమాయకంగా హైమ.

"నీకు నెల తప్పినట్టు నీ రికార్డులో తెలిపారమ్మా పాకిస్తాన్ మిలిటరీ వాళ్ళు. అందుకే అబార్షన్ చేయించేందుకు" అంది తల్లి ఎటో చూస్తూ.

తల దిమ్మెక్కిపోయింది హైమకి. పిచ్చిగా తల్లివైపు చూస్తూ "అమ్మా, నా రెండో బిడ్డని కూడా నాకు దక్కనియ్యరా" అంది గట్టిగా కీచుపోతున్న కంఠంతో.

తల్లి కళ్ళలో నీళ్ళు టప టప రాలి పడుతున్నాయి.

గుర్రపు బండి ఆస్పత్రి వైపు వేగంగా పోతోంది.

(సమాప్తం)